

РЕШЕНИЕ

№ 1368

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 31.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4364** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във вр. с чл. 145 -178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на М. Д. Н., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк],[улица] срещу решение № 1040-21-367 от 31.03.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-28926-3/09.02.2021 г. на ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са нищожни, респективно твърди, че същите са незаконосъобразни, като счита, че са постановени в разрез с материалноправните разпоредби на КСО, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона. Сочи се, че липсват мотиви на потвърденото разпореждане. За първи път в обжалвания съдебен акт са изложени доводи и се прави обсъждане на обстоятелства, които не са били обсъждани от органа издал атакуваното разпореждане. Твърди, че за обсъдените в решението факти и обстоятелства не бил уведомен, като не са му връчвани така сочените последващи, индивидуални административни актове - разпореждания, отразени в решението. По изложените съображения отправеното до съда искане за прогласяване на нищожност респ. отмяна на оспорения административен акт и потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., който заявява, че поддържа подадената жалба по изложените в нея съображения. Претендира разности.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град, в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира разности по делото.

Софийска градска прокуратура, не изразяват становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по фактите по делото, като от доказателства се установява, че на 30.12.2020 г. М. Д. Н. подава заявление за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО, като към заявлението са приложени заповед № 39/29.12.2020 г., издадена от осигурител “Трейдинг 212“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК] за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 30.12.2020 г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от Кодекса на труда /КТ/.

Въз основа на така подадените документи, с разпореждане № 214-00-28926-1 от 28.01.2021 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1 и чл. 54б, ал. 4 от КСО е отпуснато ПОБ, считано от 30.12.2020 г. до 29.04.2021 г. в размер на 12.00 лв. дневно.

С последващо разпореждане № 214-00-28926-2 от 28.01.2021 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54г, ал. 1 от КСО е спряно изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 30.12.2020 г., с мотиви: „обезщетение за оставане без работа”, а с разпореждане № 214-00-28926-3 от 09.02.2021 г. е възобновено изплащането на отпуснатото ПОБ, за периода от 30.01.2021 г. до 29.05.2021 г. в размер на 12.00 лв. дневно, с мотиви: „изтичане периода на обезщетението за оставане без работа”.

При обработката на представени документи и преценка на правото на обезщетение по отношение на М. Н., длъжностното лице е било установило, че по Заявление с вх. № 212-00-1251/08.03.2019 г., с Разпореждане № 212-00-1251-1 от 15.03.2019 г., на лицето е отпуснато ПОБ, считано от 02.02.2019 г. до 01.12.2019 г. в размер на 15.20 лв. дневно; с разпореждане № 212-00-1251-2 от 15.03.2019 г. е спряно изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 02.02.2019 г., с мотиви: „обезщетение за оставане без работа”; с разпореждане № 212-00-1251-3 от 15.03.2019 г. е възобновено изплащането на отпуснатото ПОБ, за периода от 02.03.2019 г. до 01.01.2020 г. в размер на 15.20 лв. дневно, с мотиви: „изтичане периода на обезщетението за оставане без работа”, а с разпореждане № 212-00-1251-4 от 10.04.2019 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 от КСО, е изменено разпореждане № 212-00-1251-1/15.03.2019 г. в частта относно размерът и периодът на отпуснатото ПОБ, като е определен нов размер на ПОБ - 15.25 лв. дневно и нов период на паричното обезщетение за безработица от 01.03.2019 г. до 31.12.2019 г., мотиви: „Поради представени нови документи - Подадена информация в Р. по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за положен труд, без трудово правоотношение, с доход под МРЗ, за периода от 01.02.2019 г. до 28.02.2019 г. вкл., в месец, в който лицето е осигурено и на друго основание.”.

Административният орган предвид представените от страна на жалбоподателя документи за прекратяване на трудовото правоотношение и посоченото в тях основание за прекратяването му, а именно такова по реда на чл. 328, ал.1, т. 3 от КТ и съгласно нормата на чл. 222, ал. 1 от КТ, с разпореждане № 212-00-1251-5 от 10.04.2019 г. е спряно изплащането на отпуснатото ПОБ, считано от 01.03.2019 г., с мотиви: „обезщетение за оставане без работа” и възобновено с разпореждане №

212-00- 1251-6 от 10.04.2019 г., за периода от 02.03.2019 г. до 01.01.2020 г. в размер на 15.25 лв. дневно, с мотиви: „изтичане периода на обезщетението за оставане без работа”.

По данни от информационната система на НОИ, на М.Н. е изплатено е ПОБ от 02.03.2019 г. до 10.11.2019 г. вкл., предвид постановяване на Разпореждане № 212-00-1251-7 от 22.11.2019 г., на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 54д, ал. 1, т. 1 от КСО, с което е прекратено изплащането на ПОБ, считано от 11.11.2019 г., с мотиви: „започване на трудова дейност”.

Трудовото правоотношение /осигуряването/ с осигурителя “Трейдинг 212“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е прекратено, считано от 30.12.2020 г., с оглед на което от тази дата административният орган е приел, че възниква правото за отпускане на обезщетение, тъй като съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от НОИПОБ, 3-годишният период при отпускане на ПОБ по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО се определя от датата на отпускане на предходно ПОБ - в разглеждания случай от 01.03.2019 г., т.е. тригодишният период изтича на 01.03.2022 г. Приел е, че при определяне периодът и размерът на ПОБ, разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 от КСО следвало да се прилага в случаите, в които кумулативно са изпълнени следните условия: от предишното упражняване правото на ПОБ не са изтекли три години; започнало е реално изплащане на предишното отпуснато ПОБ. Съгласно разпоредбата на чл. 54а, ал. 4 от КСО, правопораждаща дата за отпускане на ПОБ по заявление, подадено на 30.12.2020 г. е датата на последното прекратяване на осигуряването, а именно датата, от която е прекратено правоотношението с “Трейдинг 212“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] - 30.12.2020 г. Видно от горепосоченото, към датата на последното прекратяване на осигуряването на М. Н. - 30.12.2020 г., не били изтекли посочените в императивната разпоредба на чл. 54б, ал. 4 от КСО 3 години от предходното упражняване на правото на обезщетение за безработица, което в настоящия случай е упражнено от 01.03.2019 г. В тази връзка, работейки в условията на обвързана компетентност и прилагайки стриктно нормативната уредба относно отпускането на ПОБ, компетентното длъжностно лице с Разпореждане № 214-00-28926-1 от 28.01.2021 г. на ръководител на осигуряването за безработица, правилно и законосъобразно е постановило на М. Н. да бъде отпуснато ПОБ от 30.12.2020 г. до 29.04.2021 г. в размер на 12.00 лв. дневно. В случая длъжностното лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО правилно е преценило, че е налице предходно упражнено право на ПОБ, считано от 01.03.2019 г. Преценило е също, че е налице отново придобито право на ПОБ, считано от 30.12.2020 г. и тъй като между първото и второто право на ПОБ не е минал изискуемия се на основание чл. 54б, ал. 4 от КСО три годишен срок, правилно е постановило получаване на обезщетение за безработица в размер на 12,00 лв. дневно /минималният размер на обезщетението за безработица/, за период от 4 месеца.

Съгласно § 2, ал. 1 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение на Закона за държавното обществено осигуряване за 2020 г., с разпореждане № 214-00-28926-4 от 10.02.2021 г. е определен нов период на ПОБ - от 30.12.2020 г. до 29.08.2021 г. с мотиви: „Във връзка с §2, ал. 1 от ПЗР на Закона за изменение на Закона за бюджета на ДОО за 2020 г. (обн., ДВ, бр. 84 от 2020 г.).“

Оспореното в настоящото производство разпореждане на длъжностното лице по осигуряването за безработица № 214-00-28926-3 от 09.02.2021 г., с което на основание чл. 54ж, ал.1 във вр. с чл. 54г, ал. 3 от КСО е възобновено изплащането на отпуснатото с разпореждане № 214-00-28926-1 от 28.01.2021 г. парично обезщетение

за безработица на М.Н. за периода от 30.01.2021 г. до 29.05.2021 г. в размер на 12.00 лева дневно с мотиви „изтичане периода на обезщетението за оставане без работа“ е било обжалвано от страна на Н. с жалба вх. № 1012-21-424 от 12.03.2021 г. въз основа на която е постановено Решение № 1040-21-367 от 31.03.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което същата е отхвърлена като неоснователна и е потвърдено обжалваното разпореждане на ръководителя на осигуряването за безработица.

При така установената фактическа обстановка, Административен съд- София-град направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока, от лице с правен интерес от оспорване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно нейната основателност.

По същество на спора:

Разгледана по същество е неоснователна.

В жалбата е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт и потвърдените с него разпореждания, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контролът за законосъобразността и обосноваването им.

Съгласно чл. 149, ал. 5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожаеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожаемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожаемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допусната нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерии за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република България и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност“. В случая решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Разпореждане № 214-00-28926-3 от 09.02.2021 г., също е издадено от компетентен орган – А. А. - старши експерт по осигуряването за безработица, на която с изрична заповед на директора на ТП на НОИ - С. град /на лист 49 от делото/, е възложено да издава разпореждания, при изпълнение на възложените функции на административен орган по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3, във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО.

Основание за обявяване на нищожност представлява и установяване на обстоятелството, че административен акт е издаден въз основа на друг нищожен административен акт, което в настоящия спор също липсва. Нищожен би бил и акт, който не е издаден въз основа на закон или подзаконов нормативен акт, но същият засяга правата и законните интереси на адресатите му. В случая оспореният акт и потвърдените с него разпореждания са издадени на основание конкретна правна норма от КСО.

На последно място, като критерий за нищожност може да се приеме засягане на установената в закона форма при издаването на акта, до степен на същественост толкова сериозна, че да може да се приравни на липса на акт – липса на волеизявление, липса на всякакви мотиви, устно волеизявление, когато според закона е задължителна писмена форма и др., което в случая не е налице.

При това положение съдът намира, че решението на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и потвърдените с него три броя разпореждания не са нищожни, а наведените в тази връзка доводи от страна на жалбоподателката касаят законосъобразността на акта.

Относно материалната заоносъобразност на акта, съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – [населено място]-град и разпореждането издадено от длъжностно лице по безработицата са издадени от компетентен орган, в рамките на неговата материална компетентност, съгласно разпоредбите на КСО. Административните актове са издадени в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила, регламентирани с разпоредбите на КСО и АПК и същите съдържат фактически и правни основания.

Не са налице твърдените от страна на жалбоподателя доводи за допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила водещи до нарушение на правата на жалбоподателя.

За да потвърди издаденото разпореждане постановено, директорът на ТП на НОИ [населено място] е възприел доводите на длъжностното лице по ОБ и е приел за безспорно, че жалбоподателят има право на парично обезщетение за безработица по чл. 54а, ал. 1 КСО, но същото се дължи за периода от 30.01.2021 г. до 29.05.2021 г. в размер на 12.00 лева дневно, тъй като между предходно ПОБ и второто право на ПОБ не е минал изискуемия се на основание чл. 54б, ал. 4 от КСО три годишен срок.

Тези изводи на административният орган са правилни.

Съгласно чл. 54а КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца, преди прекратяване на осигуряването и които: 1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; 2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; 3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.

114а, ал. 1 КТ.

Между страните не е спорно, че оспорващият има право на парично обезщетение за безработица по чл. 54а, ал. 1 КСО. Спорът касае единствено размерът на отпускното парично обезщетение и периодът, за който то е отпускано.

Съгласно чл. 54б, ал. 4 КСО безработните лица, придобили право на парично обезщетение по чл. 54а преди изтичането на три години от предходно упражняване на правото на обезщетение за безработица, получават минималният размер на обезщетението, за срок от 4 месеца. В случая, оспорващият е получавал парично обезщетение за безработица от 01.03.2019 г. до 10.11.2019 г., тъй като е започнал трудова дейност при осигурителя “Трейдинг 212“ ЕООД. Впоследствие това трудово правоотношение е прекратено, считано от 30.12.2020 г., с оглед на което от тази дата правилно административният орган е приел, че възниква правото за отпускане на обезщетение. Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 2 от Наредбата за определяне и изплащане на паричните обезщетения за безработица /НОИПОБ/, 3-годишният период при отпускане на ПОБ по реда на чл. 54б, ал. 4 от КСО се определя от датата на отпускане на предходно ПОБ - в разглеждания случай от 01.03.2019 г., т.е. тригодишният период изтича на 01.03.2022 г.

При тези данни съдът намира, че правилно е приложена разпоредбата на чл. 54б, ал. 4 КСО и отпускното парично обезщетение за безработица е правилно определено в минималния дневен размер от 12, 00 лв., определян ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО). Това е така, тъй като е изпълнена хипотезата на нормата на чл. 54б, ал. 4 КСО, а именно – налице е упражнено право на парично обезщетение за безработица за минал период, от една страна, и от друга - към датата на повторното придобиване на право на парично обезщетение по чл. 54а - 30.12.2020 г., не са изтекли три години от предходното упражняване на правото. Тоест правото е възникнало преди изтичането на три години от предходно упражненото право на обезщетение за безработица, съответно приложима е нормата на чл. 54б, ал. 4 КСО, съгласно която безработните лица получават минималния размер на обезщетението за срок от 4 месеца.

Относно размерът на определеното ПОБ и изложените доводи от страна на жалбоподателя, че същият е неправилно определен съобразно ЗБДОО за 2020 г., а не за 2021 г., съдът намира следното:

Размерът на паричното обезщетение за безработица на безработните лица е 60 на сто от средномесечния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски за последните 9 месеца, през които са подлежали на задължително осигуряване за всички осигурени социални рискове, и не може да бъде по-малък от минималния и по-голям от максималния размер на обезщетението за безработица. Минималният и максималният размер на обезщетението за безработица се определят ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. (чл. 54б, ал. 1 КСО, чл. 9, ал. 1 НОИПОБ). Минималният дневен размер на обезщетението за безработица се определя ежегодно със ЗБДОО (чл. 54б, ал. 2 КСО). Месечният размер на паричното обезщетение за безработица се определя, като полученият по горепосочения ред дневен размер се умножи по броя на работните дни в месеца, за който се отнася, в който размер следва да се определи и действителното обезщетение на жалбоподателката.

С оглед на горното и предвид датата на повторното придобиване на право на парично обезщетение по чл. 54а - 30.12.2020 г., съдът намира, че правилно е определен размерът на ПОБ, доколкото придобитото повторно ПОБ е възникнало в края на посочената календарна година – 2020 г.

Поради изложеното, съдът намира, че решение № 1040-21-367 от 31.03.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-28926-3/09.02.2021 г. на ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град, са законосъобразни, издадени при правилно приложение на материалния закон, поради което жалбата срещу тях следва да бъде отхвърлена.

По разноските по производството:

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Д. Н., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], [улица] срещу решение № 1040-21-367 от 31.03.2021 г. на Директора на Териториално поделение С.-град на НОИ, с което е потвърдено разпореждане № 214-00-28926-3/09.02.2021 г. на ръководител на осигуряване за безработица при ТП на НОИ С. град.

ОСЪЖДА М. Д. Н., ЕГН: [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ – С.-град разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: